

Kerék csikordul, légfék szisszen, a reflektorok fénykévéjében felvillan a megállót jelző tábla – az ajtó számai szétcsusszannak, és özvegy K.-né, fenekén érezve a sofőr pillantását, leszáll az éjszakai buszról –, a motor harákolva felpörög, a jármű tovább viszi megmaradt néhány utasát, a megállóra és a magányos nőre rászakad a sötétség.

K.-né, a „szép özvegy”, ahogy a környéken nevezik, szorosabbra húzza magán rövid, steppelt kabátját és összedörzsöli gyapjúharisnyás combját; nagyot sóhajt, rúzsozott ajka mögül párafelhő pöffen, azzal nekivág a háromsaroknyi, hazavezető útnak; cipői árván kopognak a kátyús betonon.

Az asszony körbe-körbenéz, és meg sem lepődik, mikor körülötte emberalakokká csomósodik a homály – épp csak meggyorsítja lépteit –, napok óta a nyomában járnak, ballonkabátos emberek, kapualjtól kapualjig osonó spicli-dalomszavak, mindegyikükön az egész arcot eltakaró, bárgyú mosolyú kutyamaszk.

Jelenlétük állandó, cselekedeteik sablon-pontosságúak, a buszmegállótól az otthonáig követik a délutáni műszakból hazatartó K.-nét. Viselkedésük passzív-fenyegető, nem próbálnak kapcsolatba lépni kiszemeltjükkel, de gondoskodnak róla, hogy ottlétük eljusson a nő tudatáig – ha más nem, felrúgnak egy kukát vagy megállnak a kevés világító köztéri lámpa egyike alatt, hogy az asszony, ha válla felett hátranéz, megpillanthassa őket. Árnyék-fény határán billegő táncuk és alig-rejtőzködésük bonyolult, vészjósoló játék részének tűnik.

Özvegy K.-né szorongva fordul be utcájába – mióta a kutyamaszk-falka a nyomába eredt, minden éjjel történt valami kimondatlan-fenyegető esemény a ház körül –, hol egy darab sárga selymet rajzszögeztek az ablakkeretre, hol piros lámpát ragasztottak a kapu fölé – K.-né meggyorsítja a lépteit, az utolsó métereket futva teszi meg, a kulcsomóval csörömpöl, zihálva szedi a levegőt –, a külvárosi, omladozó ház falán ocsmány felirat csúfokodik festékszóróval-papírsablonnal odafújva: „K.-né nagy ká” – kaputól ablakig, talajtól fejmagasságig, több tucatszor.

A nő bevágja maga mögött a kaput, kétszer ráfordítja a zárat, aztán ugrik az udvaron át – a lépcsőn megbicsaklik a lába, cipője magas sarka letörik –, sántikálva zuhan a kilincsre, bejárati ajtó, előszoba, félhomály – K.-né sarokba rúgja tönkrement cipőjét, ledobja kabátját, az ajtófélfának dől, és kibuggyan belőle a visszatartott-szorított zokogás.

Könnyeit és sminkjét szétmázolva átbotorkál a sötét nappalin, kikerüli az ócska pamlagot, elimbolyog a tévé előtt, az ablakhoz lép és kiles a függöny mögül – azok ott vannak, ballonban-kutyamaszkban, halkán és érthetetlenül morognak, de az ablaküveg sem tudja tompítani a hangokból áradó fenyegetést.

Fél percig farkasszemet néznek, azután az özvegy visszahúzódik a homályba, leül a pamlag szélére és tapogatózva a telefon után nyúl – vakon üti be a számot –, míg kicsöng, a fülbevalóját morzsolgatja gyötrelmes-feszülten.

– Halló? – álmos-mogorva hang ásít a vonal másik végén.

– Halló... A műszakvezető urat, legyen szíves.

Míg a néma telefonba szuszog és várakozik, a nő hallja, hogy odakinn az utcán a kutyamaszkosok kakofón morgása kitisztul, ritmust ölt – nem lehet érteni, mit hörögnek, ahhoz túl halk a moraj –, K.-né fülelne, de a telefonban léptek zaja hallatszik, férfihang szól a kagylóba.

– Mondjad!

– Én vagyok. – A szép özvegy megköszöri a torkát, hangjában hisztéria bujkál. – A feleséged tud rólnak.

– Affrancokat! – horkan fel hitetlenkedve a férfi. – Nyugi, gőze sincs semmiről. Szarik az mindenre, ami nem a pártja és a választókörzete. Most is a városházán ül...

– Tud rólnak – ismétli makacsul K.-né. Odakinn bakancsos lábak dobognak. – És szólt az ismerőseinek, azoknak a jó kapcsolatainak, akikről beszéltél, és rám küldte ezeket, és mindennap követnek, és egyre közelebb jönnek, itt állnak az utcán, és...

– Kik? Miféle „ezek”?!

– A kutyák! – sikoltja a telefonba K.-né. – Az erkölcsőrök!

Csupasz öklök verik a falat, a párkányt, megremeg az ablaktábla – a morgás szavakra esik szét.

– Kérd meg, hogy ne csinálja ezt! – sír a szép özvegy. – Hívassa vissza őket! Ezt nem... Jó leszek, abba hagyjuk, soha többé!...

A férfi bosszúsan hümmög, hallani, ahogy egyik kezéből a másikba veszi a kagylót.

– Hülyeség! – vakkantja kurtán. – Pánikba estél. Híztizel. Feküdj le, és aludd ki magad! Akkor hívj, ha már megnyugodtál!

A vonal megszakad – K.-né a kagylót szorongatja, a fülében bűgás, torkában gombóc, az ablak felé fordul –, bakancsok, barna ballonok, csattogó-hörgő litánia, egyre ugyanazt ismételtetik a helyben masírozó alakok:

– Kurva, kurva, kurva...

A nő felüvölt, és ahogy az ablakhoz ugrik, elcsöppen az orra, könnye-nyála fröccsen – két tenyere az üvegen, arca torz és püffedt.

– Takarodjanak! – fulladozik. – Ilyet nem lehet... nem szabad! Én... én feljelentem magukat!

A falka egyetlen hatalmas toppanással félbehagyja a helyben menetelést, a vigyorgó-bárgyú maszkok az özvegyre merednek.

– Mégis kit akar feljelenteni?

Az ebpofák sűrű tengerén hullám fut végig, amely újabb és újabb fejeket vet felszínre – egyre többen vannak, faltól falig, háztól házig kitöltik az utcát, felmásznak az ablakpárkányokra, fűrtökben lógnak a lámpaoszlopokon –, személytelen, halál-egyforma kutyamaszkok mindenütt, tömegekben.

– Kit akar feljelenteni?

K.-né a függőnyt markolja, összeszorított combja közt meleg csurog végig – az utcán hullámozó áradat mozgékony inakat-izmokat növeszt, az égre tör – bonyolult csont-struktúra kristályosodik ki, hús tapad rá, bőr és valami idegen-plüss-szerű anyag – a jelenés eltakarja a tűzfalakat, tetőket és a csillagokat – gigászi kutyamaszk mered az özvegy ablakára, a fehér agyarak közül nyelv lóg, morgás gurgulázik elő.

– Kurva... kurva... kurva...

Az első napsugarak kihalt utcát találnak – dércsípte újságpapírt görget a szél, csatornafedél billen, egy kerítésen macska lépdél kényesen – nyoma sem maradt a véreb-szeánsznak.

Utcahosszat leeresztett redőnyök, behúzott függőnyök – kiút közülük K.-né csupasz-átlátszó ablaka.

A szép özvegy a pamlagon ül, lába felhúzva, térdét a melléhez szorítja – frizurája megbomlott, szeme fókuszot veszve réved – az embermagas, repedt tükörrre rúzzsal a „kurva” szót rajzolta egy kéz.